

Jeg takker Studentersamfundet i Trondheim som har bedt meg komme hit og tale om Knut Hamsun.

T a l e om Hamsun. Det var jo lenge taust om ham. Det er det ikke lenger, men når man ber nettopp meg tale, må det vel være fordi man vil høre litt mer, - eller iallfall noe annet enn hva andre kan si om ham.

Derfor vil jeg ikke tale om ham som d i k t e r. Det kan hans venner gjøre, alle Hamsun-elskerne som nu kan komme til orde igjen.

Jeg vil heller ikke tale om ham som p o l i t i k. Det kan hans fiender gjøre, fortsette å gjøre (så lenge de finner det lønnsomt.) Det er ikke så sikkert det blir så lenge.

Jeg vil derimot prøve å ^{fortelle} ~~tal~~e litt om ham som m e n n e s k e, siden jeg er det medmenneske som sto ham nærmest den siste halvdel av hans liv. Det har jeg jo også etter evne gjort i "Regnbuen". Og det har vært en stor glede for meg at boken er blitt så varmt mottatt. Ikke bare av k r i t i k e r ^{ne} ~~er~~ det er allikevel kanskje det minste. Men jeg har fått et sant skred av brever, skredet går fremdeles, fra mennesker som synes de har lært Knut Hamsun bedre å kjenne gjennom boken og er takknemlige for det.

Han pleide selv å få takkebrev etter hver ny bok, men aldri en slik overveldende mengde som jeg nu, når boken er om h a m, om mennesket Knut Hamsun. Det viser altså at det ikke er bare d i k t e r e n som ^{interessert} ~~(har en plass i hjertene)~~

I "Regnbuen" tok jeg ingenting med fra tidsrommet 1940-50, bortsett fra de små glimtene fra hans siste leveår da jeg skrev boken. ^{se beskrivelsen!} ^{derfor} Jeg vil komme litt inn på det ~~nu~~ her.